

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 285/05
05.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Драгана Јоцића, чланова већа, са саветником Врховног суда Маријом Вуковић, као записничарем, у кривичном поступку оптужених АА, ББ, ВВ и ГГ, због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из чл.245. ст.1. ОКЗ, решавајући о жалбама бранилаца оптужених ГГ, адвоката АГ и АА, адвоката АБ, и Окружног јавног тужиоца у Београду, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К.872/04 од 15.10.2004. године, после седнице већа одржане у смислу чл.375. ЗКП, дана 5.5.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Окружног јавног тужиоца у Београду, бранилаца оптужених АА, адвоката АБ и оптуженог ГГ, адвоката АГ и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Окружног суда у Београду К.872/04 од 15.10.2004. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду К.872/04 од 15.10.2004. године оглашени су кривим АА и ББ као извршиоци једног кривичног дела неовлашћене производње, држање и стављање у промет опојних дрога из чл.245. ст.1. ОКЗ у вези чл.22. ОКЗ, ГГ због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из чл.245. ст.1. ОКЗ, као и ВВ због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из чл.245. ст.3. ОКЗ и осуђени на казне затвора и то: АА и ББ у трајању од по 2- две године, у коју казну им се урачунава време проведено у притвору и то за оптужену ББ по решењу истражног судије Окружног суда у Београду Ки.580/04 од 7.5.2004. године, а који јој се рачуна од 5.5.2004. године па до 15.10.2004. године, а оптуженом АА по истом решењу од 7.5.2004. године, који притвор му се рачуна од 5.5.2004. године па надаље; оптужени ГГ на казну затвора у трајању од 1-једне године, са урачунавањем времена проведеног у притвору у изречену казну а по решењу истражног судије Окружног суда у Београду Ки.580/04 од 7.5.2004. године које му се рачуна од 7.5.2004. године, па до 30.6.2004. године, док је оптужени ВВ осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, с тим да уколико окривљени не плати новчану казну а иста се не буде могла наплатити принудним путем, суд ће је извршити тако што ће је заменити за казну затвора на тај начин што ће за сваких започетих 200,00 динара новчане казне бити одређен један дан затвора, с тим да затвор не може бити дужи од 6-шест месеци, а уколико осуђени исплати део новчане казне, а остатак не, остатак ће се сразмерно на предходно наведени начин претворити у казну затвора, с тим да ће, уколико се окривљеном због неплаћене новчане казне иста претвори у казну затвора, рачунати време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Београду Ки.580/04 од 7.5.2004. године које му се рачуна од 5.5.2004. године па до 15.10.2004. године.

Истом пресудом оптужени АА ослобођен је плаћања трошкова кривичног поступка и паушала, па је одређено да исти падају на терет буџетских средстава суда, док су оптужена ББ, ГГ и ВВ обавезани, да на име трошкова кривичног поступка плате суду износе од по 10.000,00 динара, као и на име паушалног износа износ од по 6.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а под претњом принудног извршења. Најзад првостепеном пресудом а на основу чл.245. ст.5. ОКЗ према окривљенима је изречена мера безбедности одузимања предметне дроге која је код њих пронађена а ближе наведена у потврдама о одузимању, као предмет извршења кривичног дела.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Београду због одлуке о кривичној санкцији из чл.367. тач.4. у вези чл.371. ЗКП, погрешно утврђеног чињеничног стања из чл.367. тач.3. у вези чл.370. ст.1. ЗКП, те битних повреда одредаба кривичног поступка из чл.368. ст.1. тач.11. ЗКП, са предлогом да Врховни суд Србије, као другостепени, преиначи пресуду Окружног суда у Београду К.872/04, тако што ће АА, ББ и ГГ због извршеног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из чл.245. ОКЗ, изрећи казну затвора у дужем временском трајању, а у односу на ВВ првостепену пресуду укине и предмет врати првостепеном суду (Окружном суду у Београду) на поновно суђење, или пак преиначи тако што ће му због почињеног кривичног дела изрећи казну затвора.

- бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, побијајући првостепену пресуду због одлуке о казни и жалбени предлог, да се у односу на оптуженог АА, од стране Врховног суда, као другостепеног, првостепена пресуда преиначи и овом оптуженом изрекне казна у знатно мањем временском трајању;

- бранилац оптуженог ГГ, адвокат АГ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни суд као другостепени, укине првостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду, на поновно суђење, или исту преиначи тако што ће окривљеног ГГ огласити кривим за став 3. истога члана 245. ОКЗ и изрећи му блажу казну, истовремено захтевајући жалбом да о седници већа другостепеног суда буду обавештени он и његов браћеник у смислу прописа чл.375. ЗКП;

Републички јавни тужилац, поднеском Ктж.409/05 од 1.3.2005. године, предложио је да Врховни суд Србије уважи жалбу Окружног јавног тужиоца из Београда изјављену против првостепене пресуде Окружног суда у Београду К.872/04 од 15.10.2004. године те да као неосноване одбије жалбе бранилаца окривљених ГГ и АА.

Врховни суд је одржао седницу већа, у смислу чл.375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца о дану и часу одржавања седници, а у присуству оптуженог ГГ и његовог браниоца, адвокат АГ, те браниоца оптужене ББ, адвоката АВ, размотрио све списе предмета заједно са побијаном пресудом па је по оцени навода жалби нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка ни повреде кривичног закона на које другостепени суд пази по службеној дужности (чл.380. ст.1. тач.1. и 2. ЗКП). Не стоје ни битне повреде одредаба кривичног поступка на које се у жалбама бранилаца оптужених указује, чиме се истовремено оспорава и правилност утврђеног чињеничног стања.

По жалби Окружног јавног тужиоца у Београду првостепени суд је утврди чињенично стање, нашавши да се само у радњама оптужених ГГ, ББ и АА стичу обележја кривичног дела из чл.245. ст.1. ОКЗ при томе истовремено утврђујући, да се у радњама оптуженог ВВ стичу сва битна субјективна и објективна обележја кривичног дела из чл.245. ст.3. ОКЗ.

Даље, истиче се жалбом Окружног јавног тужиоца, да је првостепени суд, одлучујући о томе да је окривљени ВВ починио кривично дело, онако како му је то оптужницом стављено на терет, требао да има у виду и исказ окривљеног АА са записника о саслушању осумњиченог од 5.5.2004. године, у коме овај наводи, да је он током последњих годину дана преко ВВ званог "ДД", куповао дрогу и то последњих пет-шест месеци од НН "ЂЂ", и то тако што би сакупили паре, те би "ДД" носио новац "ЂЂ", узимао хероин, доносио га у стан где су дрогу размеравали, мешали са шећером и правили пакетиће од 0,25 и 0,50 грама а те пакетиће, ББ носила даље купцима. С друге стране у наводима жалбе Окружног јавног тужиоца у Београду се истиче да је оптужени АА навео, да је он повремено давао по 06 – 70 евра ВВ, па су након тога он и ББ ишли и куповали дрогу и доносили у његов стан, јер је он због болести, иначе био у ситуацији да, 3 до 4 године уназад не излази из куће, те да обзиром на изнето, по ставу Окружног јавног тужиоца, исказаном кроз његову жалбу, суд није могао поклонити веру исказу оптуженог АА на главном претресу и закључити да оптужени ВВ није за АА ради продаје од НН лица куповао хероин, најзад, да суд није дао ни

разлоге о одлучним чињеницама због чега није прихватио исказ АА дат у ГСУП-у у Београду од 5.5.2004. године, код истражног судије Окружног суда у Београду од 7.5.2004.године, због чега је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из чл.368. ст.1. тач.11. ЗКП.

С друге стране, жалбени навод браниоца оптуженог ГГ, да је изрека првостепене пресуде противречна и нејасна као и разлозима пресуде, односно да у њој нису наведени разлози о одлучним чињеницама који би довели до изрицања осуђујуће пресуде у односу на оптуженога ГГ своди се на то да у кривичноправним радњама оптуженог нису остварена обележја предметног кривичног дела, тј. да не постоје релевантни докази који би упућивали на оправданост закључка да је окривљени ГГ посредовао у куповини опојних дрога, како се то наводи у пресуди. При томе, бранилац и у жалби наводи да није спорно да је оптужени ГГ преузимао од окривљеног АА дрогу, а преко посредника, али да је дрога била намењена за његову личну употребу и коришћење, те да је он само користио прилику када дрогу набављају друга заинтересована лица, да би купујући исту у већој количини, добили по повољним ценама, те да се заправо ради у конкретном случају о заједничкој куповини – набавци дроге оптуженог ГГ са осталим који су дрогу куповали од оптуженог АА а никако о његовој посредничкој улози, ово тим пре да он фактички није ни познавао АА па је и за остале и за себе од њега вршио набавку, односно куповао дрогу.

Сви жалбени наводи напред изнети оцењени су од Врховног суда, неоснованим.

Наиме, изрека пресуде је разумљива, а у образложењу су дати јасни разлози о свим предузетим радњама од стране оптужених, како ГГ, тако и АА, поготову када је суд, на недвосмислен и јасан начин објаснио да је на основу одбране окривљеног АА на главном претресу, а који је навео да је он куповао опојну дрогу хероин од НН лица "ЋЋ" у више наврата, тако што би се чули мобилним телефоном, затим налазили, када био он од њега куповао дрогу, а затим се он враћао кући и исту препакивао у мање пакетиће у количинама од 0,20 до 0,50 грама, тако упаковане количине продавао разним лицима, а између осталог и оптуженом ГГ и то како је већ навео, неколико пута, а с друге стране да је њему познато да је ГГ куповао дрогу за себе, а не зна шта је са њом чинио.

Ово тим пре, када се има у виду његов исказ који је правилно прихватио првостепени суд као убедљив и логичан у којем је и сам оптужени ГГ, потврдио да он АА познаје од 1999. године, с тим да је од њега почео да купује дрогу од 2003. године, као и да је тачно да је он изјавио "да он ББ познаје, да је то АА девојка и након што би се чуо са АА, дрогу би му доносила она", али да је он рекао а име и презиме ББ, након што му је то у полицији рекао инспектор. Изјавио је, да је тачније да је њему доносила дрогу девојка, али, да ли је то оптужена ББ или није, он не може децидирано да се изјасни јер је место на коме је преузимао дрогу мрачно, и да је због тога није добро видео. Уколико је оваквим својим исказом оптужени хтео и да анулира улогу оптужене ББ у целој овој кривичноправној ствари из таквог његовог исказа несумњиво произилази куповина у више наврата дроге од оптуженог АА, а поготову када се имају у виду и искази сведока ЕЕ, који наводи да оптуженог ГГ познаје око годину дана и да је почео преко њега да набавља хероин незнајући истовремено од кога је оптужени ГГ набавио исти, али да су он, (сведок ЕЕ) и сведок ЖЖ од њега куповали хероин, у количинама које су зависиле од новца колико су га у ком тренутку имали.

Што се пак навода жалбе Окружног јавног тужиоца у Београду тиче, у делу који се односи на неприхватљив став првостепеног суда да се у кривичноправним радњама оптуженог ВВ ради о кривичном делу из чл.245. ст.3. ОКЗ по налажењу Врховног суда првостепени суд је управо правилно квалификовао кривично правне радње овога оптуженога, налазећи да је у конкретном случају опојну дрогу неовлашћено држао, самим тим и извршио кривично дело неовлашћеног држања опојних дрога. Ово тим пре, што је став Окружног јавног тужиоца исказан као жалбени навод, да је чињеница недржања, већ набавке ради продаје дроге од стране ВВ, утврђена на основу одбране оптуженог АА, из истражног поступка, касније оповргнута на главном претресу је анулирана, утврђеном од стране првостепеног суда чињенице, да је у периоду извршење кривичног дела у смислу чл.245. ст.1. стављено на терет оптуженом ВВ, неспорно - био на издржавању казне затвора у КПД установе у Падинској Скели и то у периоду 14.3.2003. године па до 6.12.2003. године, која се чињеница апсолутно не уклапа у оптужење јавног тужиоца о извршењу кривичног дела почев од средине 2003. године па надаље, због чега Врховни суд налази, како то правилно закључује и првостепени суд, да у ситуацији непостојања ни једног доказа у контексту већ напред наведене чињенице, не стоји кривична одговорност оптуженог ВВ у смислу како му је то оптужницом стављено на терет.

Остали жалбени наводи бранилаца оптужених, као и Окружног јавног тужиоца, који се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, нису од значаја за исход овог кривичног поступка.

Према томе, чињенично стање – како у погледу чињеница које чине обележја кривичног дела у питању, тако и у погледу оних који се тичу психичких односа оптужених у кривично правној ствари, према учињеном кривичном делу, је правилно и потпуно утврђено квалификацијом дела по чл.245. ст.1. ОКЗ у вези чл.22. ОКЗ у односу на оптужене АА и ББ, те чл.245. ст.1. ОКЗ у односу на оптуженог ГГ, а по чл.245. ст.3. ОКЗ у односу на ВВ, те је по налажењу Врховног суда и кривични закон правилно примењен, стим да су при томе дати, ваљани разлози у образложењу првостепене пресуде, које прихвата у потпуности и овај суд.

Предмет оцене Врховног суда, су и одговор на жалбу Окружног јавног тужиоца, изјављен од стране браниоца оптуженог ВВ, адвоката АЗ, те са оптужене ББ, а којим се указује на: с једне стране , неправилност одлуке првостепеног суда у погледу утврђеног чињеничног стања тако и примене материјалног права и одлуке о кривичној санкцији када је у питању оптужени ВВ, а с друге стране на неоснованост навода Јавног тужиоца на изрицање у односу на њу (оптужену ББ) казне у дужем временском трајању за чиме не постоји ни један разлог, као ни за даље задржавање у притвору и уз обостран предлог да се жалба опт. одбије као неосновна.

Испитујући одлуку о казни, овај суд налази да је првостепени суд правилно утврдио и ценио све околности од значаја за одмеравање казне свим оптуженима. При томе је дат одговарајући значај утврђеним олакшавајућим околностима, када су оне оцењене као особито олакшавајуће, уз чињеницу да се ради о младим људима, уз оцену њихових личних и породичних прилика, даље, њиховог коректног и искреног држања пред судом, у односу на ГГ и његову ранију неосуђиваност, због чега одмерене казне затвора оптуженима АА, ББ и ГГ као и новчана казна на коју је осуђен ВВ, уз урачунавање временаведеног у притвору оптуженима, сразмерне друштвеној опасности кривичних дела и степену кривичне одговорности сваког од оптужених, за које је првостепени суд дао јасне и недвосмислене разлоге, у смислу индивидуализације кривичне санкције, у односу на сваког од окривљених, па се овако изречене кривичне санкције – казне, у конкретном случају показује као нужне и довољне за остваривање у закону прописане сврхе кажњавања из чл.33. ОКЗ. С тога у вези није прихваћен жалбени предлог јавног тужиоца за изрицање већих казни затвора односно уместо новчане казне изрицање казне затвора.

Због тога су и супротни жалбени наводи бранилаца оптужених ГГ и АА, са предлогом за њихово блаже кажњавање, неосновани.

Одлука о мери безбедности одузимања предмета од оптужених, применом одредбе чл.245. ст.5. ОКЗ, заснива се на примени одредаба у напред цитираном члану, као и одредби чл.69. ОКЗ, па се законитост исте не доводи у сумњу.

У седници већа Врховног суда Србије као другостепеног, присуствовао је бранилац ББ, по службеној дужности адвоката АВ, али како је у седници већа утврђено да је правноснажним решењем Окружног суда у Београду К.872/04 од 30.12.2004. године, одбачена као неблаговремена жалба поменутог браниоца, адвоката АВ, јер је поднета после законског рока, самим тим поменута жалба и није била предмет разматрања и оцене у жалбеном поступку пред Врховним судом Србије.

Са свега изложеног, одлучено је као у изреци пресуде а на основу чл.388. ЗКП.

Записничар Председник већа – судија

Марија Вуковић, с.р. Никола Латиновић, с.р.

За тачност отправка

вс